

správně dovodil, že obžalovanému jako pouhému sprostředkovateli přísluší pouze nárok na zisk 5 proc. Poněvadž šlo o pneumatiky, jichž se dosavadní majitel chtěl zbaviti, nemoha jich sám upotřebiti, a poněvadž cena jich byla zvýšena provedenou výměnou mezi M-em a H-em, což bylo obžalovanému známo, jest zde o důvod více, by odměna obžalovaného byla vyměřena spíše nižším procentem než vyšším, jak se snaží dovoditi stížnost. Za žádných okolností nelze v požadované ceně přesunovati na kupce pneumatik odměnu za sprostředkování výměny mezi M-em a H-em. Poněvadž zákon chrání stejně konsumenta bohatého i chudého, jest pro otázku výše přípustného zisku úplně lhostejná okolnost, že kupujícím byl bohatý továrník, milionář.

Čís. 611.

Zločin podvodu dle § 199 lit. c) tr. zák.

Neposkytnutím předstíraného přivažku není kupitel ve svých právech poškozen.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1921, Kr I 272/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. února 1921, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 lit. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obou obžalovaných do rozsudku, odsuzujícího je pro zločin podvodu dle §§ 197, 199 c) tr. zák., dovozuje z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., že výrokem tím porušen byl zákon a že ho nesprávně bylo použito. Nesprávným jest sice náhled stížnosti, že kupitelé v konsumním spolku nemohou býti nesprávností váhy poškozováni, jelikož spolek prodává zboží pouze svým členům, jímž i jakýkoli zisk, tedy i zisk ze špatné váhy přichází k dobru, jelikož stížnost sama netvrdí a přirozeně též tvrditi nemůže, že by při rozdělení zisku jednotlivému členu připadl právě takový peníz případně podíl na zisku, o jaký byl nesprávným vážením na dotýčných vahách poškozen. Také nemůže omlouvati obžalovaného tvrzení, že, nebyv v době činu zodpovědnou osobou v prodejně, musil používatí zařízení, jež bez jeho přičinění a jeho zodpovědnosti dodáno bylo do prodejny. Neboť, jakmile zvěděl o nesprávnosti váhy, nesměl jí používatí, aniž by se vydal trestní zodpovědnosti pro podvod ve veřejné živnosti na škodu kupitelů. Nicméně přisvědčiti jest tvrzení stížnosti o právní nesprávnosti rozsudku, poněvadž i skutková podstata podvodu dle § 199 c) tr. zák. vyžaduje zlý úmysl, dle § 197 tr. zák. ku podvodu vůbec vyžadovaný, jenž v rozsudku není náležitě zjištěn. Tím úmyslem ovšem nelze rozumněti zvláštní úmysl, někoho lstivým jednáním uvésti v omyl, nýbrž zlý úmysl, někoho poškoditi. Neboť zlý úmysl, uvésti v omyl, dán jest zjištěním, že stěžovatelé v čase užívali nesprávné váhy, jelikož při veřejném dozoru státu nad váhou může a musí každý kupitel právě se správností váhy, ve

veřejné živnosti užívané, počítati a v této své důvěře jest používáním ne-
správné váhy přirozeně klamán. Právě proto nepřichází však jako zvláštní
úmysl podvodný ve smyslu § 197 tr. zák. v úvahu úmysl, poškozovati stát
na jeho právu veřejné důvěry, o němž ve výroku rozsudkovém činí se
zmínka, nýbrž jen úmysl, poškozovati materiálně kupitele převažováním
menšího množství zboží. V této příčině opírá se rozsudek v důvo-
dech toliko o zjištění, že nebyla prokázána omluva obžalovaných, že
váhu při vážení vyvažovali a proto nikoho nemohli poškoditi, neboť svěd-
kové jimi uvedení potvrdili toliko, že oni sami váhu vyrovnávali, když jí
užívali, nevyšlo však na jevo, že by to též stěžovatelé byli činili. K tomu
dodává rozsudek, že i v tom případě, kdyby tak stěžovatelé skutečně
byli činili, nebyla by vyloučena skutková podstata podvodu, ježto kupující
vyrovnáním váhy mohl se domnívati, že zaplacením určité ceny tržové za
určité množství zboží, které váha ukazovala, dostane skutečně toto množ-
ství zboží, tedy přivažek, kdežto ve skutečnosti toho množství, jež
váha ukazovala, neobdržel. Avšak tato argumentace není správná, jelikož
kupitel na přivažek nemá práva, nýbrž má právo jen na to množství
zboží, jež požadoval a zaplatil, a není proto ve skutečnosti neposkytnutím
předstíraného přivažku v právech svých neb na majetku poškozen. Okol-
nost však, že nebylo prokázáno tvrzení stěžovatelů, že váhu vy-
važovali, t. j. vyrovnávali domnělým přivažkem, neobsahuje ještě zjištění,
že tak úmyslně nečinili, čehož bylo by třeba, by dán byl úmysl poškoditi,
předpokládaný pro podvod.

Čís. 612.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

**Trestní zodpovědnost požadovatele přemrštěné ceny není vyloučena tím, že tak činí z návo-
du a v zájmu jiné osoby.**

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1921, Kr I 1100/21.)

Nejvyšší soud vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního
zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Táboře
ze dne 8. srpna 1921, jímž byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin
dle § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napa-
dený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a
rozhodl.

Důvody:

Odůvodněna je zmateční stížnost ve směru sprostění z obžaloby pro
přečin dle § 7 lich. zák. Jediný důvod pro sprostění, že totiž obžalovaný
požadoval zřejmě přemrštěnou cenu 10.000 K za 17 q hrachu od Karla F.
jen ku vyzvání a v zastoupení své snachy, není způsobilý, by při správném
právním pojmání věci byla u obžalovaného vyloučena skutková pod-
stata uvedeného přečinu. Rozhodnou jest pro trestní zodpovědnost pa-
chatele dle § 7 lich. zák. jen okolnost, že on to byl, jenž za okolností, tam-
též uvedených, požadoval zřejmě přemrštěnou cenu, nechť stalo se to pro
něho či pro jiné. Že snad požadována byla cena tato z návo-
du a v zájmu